

A vertical splash of vibrant red ink or paint against a black background, creating a sense of movement and drama. The splash starts at the top and spreads outwards as it descends, with various shades of red and orange. The text is overlaid on this splash.

Tervetuloa Edinburghiin,
Euroopan
murhapääkaupunkiin.

Täydellinen saalis

RIKOSKOMISARIO CALLANACH

HELEN FIELDS

TAMMI

Rikoskomisario Callanach

Täydelliset todisteet 2017, suom. 2025 (2023)

Täydellinen saalis 2017, suom. 2025 (2023)

Helen Fields

TÄYDELLINEN
SAALIS

SUOMENTANUT HANNA ARVONEN

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Perfect Prey* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2017
HarperCollins Publishersin julkaisemana.

Copyright © Helen Fields 2017

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Hanna Arvonen ja Tammi 2025

Suomenkielinen ääni- ja sähkökirja ilmestyivät
ensimmäisen kerran BookBeatin kustantamina 2023.

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6734-0

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

HELEN FIELDS opiskeli lakia East Anglian yliopistossa ja jatkoi opintojaan Inns of Court School of Law -oppilaitoksessa Lontoossa. Harjoittelujakson jälkeen hän liittyi Middle Templen asianajajayhteisöön, jossa hän työskenteli rikos- ja perheoikeuden parissa kolmetystä vuotta. Toisen lapsensa syntymän jälkeen Helen lopetti työnsä asianajajana. Yhdessä miehensä Davidin kanssa hän johtaa elokuvatuotantoyhtiötä ja toimii käsikirjoittajana ja tuottajana. *Täydellinen saalis* sijoittuu Skotlantiin, jossa Helen viihtyy parhaiten. Helen ja hänen miehensä asuvat nykyään Hampshiresissä kolmen lapsensa ja kahden koiransa kanssa.

Helen rakastaa Twitteriä, mutta on todennut sen aiheuttavan riippuvuutta. Hänet löytää nimellä @Helen_Fields.

Brianille ja Johnille – isille ja isoisille – jotka lukevat
sanomalehtiään suuressa tuntemattomassa ja ihmettelevät,
miksi täällä alhaalla pidetään mekkalaa.
Rakkaudella niiltä, jotka eivät koskaan unohda teitä.

Kiitokset

AIVAN ENSIMMÄISEKSI kiitän Edinburghin arvoisia asukkaita. Antakaa minulle anteeksi, että teen tässä kirjassa kaupungistanne Euroopan murhapääkaupungin yhden kuumen kesän ajaksi. Totuus on, että olen hyvin harvoin tuntenut olevani missään muussa kaupungissa paremmassa turvassa. Kiitos myös Skotlannin poliisin miehille ja naisille, jotka tekevät loistavaa työtä ja jaksavat vastata kysymyksiini loputtoman kärsivällisesti. Kiitos Edinburghin kaupungin henkilökunnalle: en usko, että missään muussa maailmankolkassa puhelimeen vastaa ystävällisempiä ihmisiä. Kiitos Paul Murrellille, että autoit Edinburghin koulujen liikenteenvalvojen taustatutkimuksessa ja varmistit, että faktani ovat kohdallaan. Kiitos myös BBC Skotlannille – minun on pakko kertoa teille herrasmiehestä, joka vastasi puheluuni, kun tein taustatutkimusta uutistiimiä varten, joka esiintyy tässä kirjassa lyhyen mutta unohtumattoman hetken ajan – sait minut nauramaan, kuuntelit ja olit niin kannustava, että unohdin, ettemme ole koskaan tavanneet kasvokkain.

Ja kiitos niille ihmisille, joita ilman nämä sivut olisivat edelleen vain minun (melko yliaktiivisen) mielikuvitukseni tuotetta, olen kiitollinen teille joka päivä. Caroline Hardmanille – agentilleni – ja Joanna Swainsonille taustatuesta; ellette te olisi uskoneet minuun, kirjoittaisin silti, mutta se ei olisi lainkaan näin hauskaa (eikä kukaan olisi koskaan lukenut kirjoitelmistani

sanaakaan)! Ja erikoismaininta Emily Hayward-Whitlockille The Artists Partnership -kykytoimistossa: niin hauskaa ja niin ihana lopputulos.

Helen Huthwaite – egojen lohduttaja, hermojen rauhoittaja, sanojen kaunistaja ja kaiken kaikkiaan huipputyyppejä – olet tehnyt tästä täydellisen ilon. Ja mitä tulee Avonin tiimiin, mitä voisin sanoa? Helena Sheffield, Phoebe Morgan, Rosie Foubister, Hannah Welsh, Rachel Faulkner-Willcocks, Oli Malcolm, Victoria Gilder (lainassa) ja Louis Patel (viime aikoihin asti), teidän kanssanne ei ole koskaan tylsää. Ja emoalus – Harper-Collins – markkinointi-, design-, myynti- ja tukitiimit, te saatte kirjat hyllyihin ja ihmisten käsiin, ja arvostan tukeanne enemmän kuin tiedätteikään.

Kirja on nonstop-prosessi. Kun tämä käsikirjoitus lähtee minun käsistäni, se menee ensimmäisille lukijoilleni. *Täydellinen saalis* otti horjuvat ensiaskelensa ihanien Andrea Gibsonin, Allison Spyerin, Jessica Corbettin ja Amanda Patchettin mielikuvituksessa. He pelastivat minut loputtomilta kirjoitusvirheiltä, juonen virheiltä ja hahmojen heikkouksilta. Ennen kaikkea he sanoivat minulle sen, mitä minun tarvitsi kuulla – että kaikki järjestyisi. He ovat ystäviä, jotka ymmärtävät, miten kritiikkiä lievennetään lempeydellä, eikä se ole huono saavutus.

Olen kiitollinen Edinburghin McDonald Road Libraryn työntekijöille, jotka vastasivat naurettaviin kysymyksiini ja esittelivät minulle upeaa rakennustaan. Te kaikki teette elintärkeää ja ihanaa työtä.

Kiitos Bansheet – Emma Bailey, Gareth Hollingsworth, Joe Marston, Nick Pritchard, Federico Rea, Andrej Srebrnjak ja Katy Ward – filmistä, nettisivusta, hyvántahtoisesta vitsailusta ja teidän kaikkien yleisestä upeudestanne, tarjoan teille donitsit.

Perheeni on pitänyt minut järjissäni huolimatta kaikesta. Äidilleni, Christine Fieldsille, jonka en vieläkään anna lukea kirjojani (se ei vain ole soveliaista), kiitos jatkuvasta henkisestä

ja käytännön tuestasi. Gabrielille, Solomonille ja Evangelinelle: älkää koskaan lakatko heittämästä likaisia vaatteitanne, astioitanne ja omenankarojanne ympäri taloa satunnaisiin paikkoihin – sellainen on oikea perhe, vaikka valitankin siitä jatkuvasti. Tiedän, että nämä vuodet kuluvat liian nopeasti. Kun te tulevaisuudessa luette näitä sanoja, muistakaa, että jokainen sekunti, jonka vietin kirjoittaen, on lahja, jonka te annoitte minulle. En ollut kanssanne puistossa. En lukenut teidän kanssanne. En leiponut muffinsseja enkä jutellut kanssanne teidän päivästäne. Sanat eivät riitä.

Ja David Baumberille, kirjojeni esitaistelijalle ja itsetunto-ongelmien karkottajalle, et olisi varmasti voinut antaa minulle sekuntiakaan enempää aikaasi, tukeasi tai vähääkään enempää innostustasi. (Puhumattakaan lukuisista teekupillisista). Anna suukko.

ENSIMMÄINEN OSA

Luku 1

KUOLLA VOI paljon pelottavammissakin paikoissa, mutta hyvin harva kuolintapa voisi olla kammottavampi. Taustana oli idyllinen kesä – keskellä kaupunkimaisemaa, kaukaisuudessa muinaisen tulivuoren Arthur's Seatin siluetti. Musiikin tunti jo ennen kuin sen kuuli, basso sykki luissa ja sai lihan hytkymään. Heinäkuun alussa aurinko laski Edinburghissa myöhään, ja taivas oli täynnä ruusunpunaisen, kullan ja tumman oranssin sävyjä. Ehkä sen vuoksi kukaan ei huomannut, kun se tapahtui. Tai sitten synnä oli alkoholin, huumeiden ja luontaisen huumen cocktail. Festivaali oli hyvässä vauhdissa. Kolmen päivän ajan festivaalivieraat maleksivat, juhlivat, rakastivat, söivät ja joivat lukuisien bändien säestyksellä, vartalot tottuivat yhä paremmin vähiin vaatteisiin ja minimaaliseen hygieniaan. Jos joku olisi halunnut ottaa valokuvan, joka kuvaisi ekstaasin tunnetta, tämä olisi sopinut siihen täydellisesti. Tuokiokuva väkijoukosta hyppäämässä yhtäaikaa ilmaan aivan kuin ihmiset olisivat sulautuneet yhteen ja muodostaneet yhden haltioituneen pedon, jolla on tuhat virnistävää päätä.

Kaiken sen keskellä tappaja oli ajelehtinut kuin savu, sulavasti ja kevyin askelin, ja hänen veitsensä oli löytänyt kohteensa kuin ilman halki heilahtava piiska. Viilto oli siisti. Suora ja syvä. Verenhukan määrä näkyi maassa, haava oli niin ammottava, etteivät kädet pystyneet tyrehdyttämään virtausta. Uhria ei tietenkään olisi ehditty koskaan saada ambulanssiin. Kukaan

ei ollut edes huomannut miehen vammaa ennen kuin tämä oli vuotanut melkein täysin kuiviin.

Rikoskomisario Luc Callanach seisoj paikassa, jossa nuori mies oli vetänyt viimeisen henkäyksensä. Uhria ei ollut vielä tunnistettu. Poliisi oli saanut kokoon hämmentävän vähän tietoja miehen kuoleman jälkeisen tunnin aikana. Oli käsittämättöntä, ettei tuhansien ihmisten joukosta ollut löytenyt yhtään hyödyllistä todistajaa, Callanach mietti.

Nuori mies oli yksinkertaisesti lopettanut rytmikkään hyppimisen, painunut hitaasti kumaraan, hoippunut vasemmalle ja oikealle, eteenpäin ja taaksepäin muiden festivaalivieraiden keskellä ja romahtanut lopulta maahan vatsaansa puristaen. Se oli ärsyttänyt joitakin katsojia, häirinnyt heidän katselunautintoaan. Aluksi uhrin oli oletettu olleen humalassa tai huumeista sekaisin. Vasta kun paljasjalkainen teinityttö oli liukastunut verilammikkoon, hälytys oli kajahtanut, mutta musiikin desibelien keskellä oli kesännyt ikuisuuden ennen kuin viesti oli mennyt perille. Lopulta kirkaisut olivat hukuttaneet musiikin alleen, kun poikaparka oli käännetty selälleen ja vatsasta roikkuvat sisälmykset olivat seuranneet perässä kuin jonkinlainen lemmikkiavaruusolento, ja kirkkaanpunainen veri oli kimmeltänyt auringossa.

Virkapukuiset poliisit eivät olleet tapahtumahetkellä olleet kaukana. Kyseessä oli jättimäinen yleisötapahtuma, jossa oli käytössä kaikki mahdolliset varotoimet, tai niin he olivat ainakin luulleet. Poliisien ja ensihoitajien eteneminen väkijoukossa ja alueen tyhjentäminen ja rikospaikan eristäminen oli ollut kaiken kaikkiaan logistinen katastrofi. Callanach kohotti huokausten katseensa taivaalle. Rikospaikka oli sotkettu pahemmin kuin yökerhon vessa uudenvuodenaattona. DNA:ta oli niin paljon, että se olisi riittänyt uuden planeetan asuttamiseen. Se oli rikostekninen kaaos.

Itse uhri oli jo matkalla ruumishuoneelle, kun vainaja oli ensin valokuvattu rikospaikalla, vaikka kuvista ei todennäköisesti olisi

mitään hyötyä. Hyvää tarkoittavat ihmiset, paniikin valtaamat sivustakatsojat, poliisi ja ensihoitajat olivat siirtäneet ruumista lukuisia kertoja ennen kuin se oli lopulta jätetty lepäämään tal-
lotulle nurmikolle pölyävän mullan keskelle. Johtava oikeus-
lääkäri Ailsa Lambert oli ollut poikkeuksellisen vähäpuheinen ja käskenyt käsitellä ruumista huolellisesti ja kunnioittavasti ja siirtää tämän nopeasti paikkaan, jossa ei olisi enempää tunkei-
levia kameroita tai hysteeristä kirkumista. Callanach oli paikalla eristääkseen rikospaikan – niin ironista kuin se olikin – ennen kuin seuraisi Ailsaa tämän toimistoon.

Callanach oli nähnyt pikaisesti uhrin kasvot, joille jähmetty-
nyt ilme oli kertonut kaiken. Silmät oli puristettu tiukasti kiinni aivan kuin mies olisi yrittänyt tahdonvoimalla herätä painajai-
sestaan, suu oli auki henkäyksen ja kirkaisun välillä. Oliko hän huutanut jonkun nimeä? Callanach pohti. Oliko mies tunnista-
nut hyökkääjän? Uhrilla ei ollut mukanaan henkilöllisyystodis-
tusta eikä edes rannekelloa, vain muutama kolikko shortsien taskuissa. Ja avain narussa kaulassa. Olipa kuolema tullut miten nopeasti tahansa, uhrin tuntema kauhu elämän hiipuessa, tunne, että toivo oli mennyttä, kun kaikki muut ympärillä hyppivät ja lauloivat, oli varmasti tuntunut julmalta vitsiltä. Ja viimeisinä hetkinään uhri oli kuullut pelkkiä kirkaisuja ja nähnyt paniikin ja kauhun yläpuolellaan vellovassa silmien meressä. Callanach mietti, miltä tuntui kuolla yksin kovalla maalla keskellä kirkasta auringonpaistetta. Uhrin viimeinen tunne tässä maailmassa oli varmasti ollut hellittämätön pelko.

Callanach katseli kupolin kattamaa lavaa, johon oli asen-
nettu ääni- ja valolaitteet, ja rukoili mielessään, että jokin siellä olevista kameroista olisi tallentanut jonkin hyödyllisen tiedon-
murun. Jonkun, joka ryntäili, poistui paikalta hätäisesti, liikkui eri tavalla kuin muu väkijoukko. Meadows, kaupungin keskus-
tan eteläpuolella oleva puisto- ja liikunta-alue, oli normaalina päivänä kaunis ja rauhallinen. Äidit toivat sinne taaperonsa,

koiranomistajat ulkoiluttivat lemmikkejään ja lenkkeilijät kiersivät juoksureittejä. *Summer is A-Coming* -laulun sävelet kaikuiivat Callanachin mielessä alkuperäisestä *Ubrijubla*-elokuvasta, jota rikoskomisario Ava Turner oli raahannut hänet katsomaan pari kuukautta sitten. Hänestä Edward Woodwardin näyttölemän hahmon seuraaminen oli ollut kiehtovaa, ja kuvat ihmisuhriin valmistautuvista miehistä ja naisista eläinmaskeissaan olivat viipyneet hänen mielessään vielä kauan sen jälkeen, kun elokuvaprojektori oli sammunut. Se ei ollut loppujen lopuksi kovinkaan kaukana siitä sirkuksesta, jonka keskellä tämä nuori mies oli kuollut.

”Sir, uhrin takana seisseet ihmiset on löydetty, ja voitte nyt jututtaa heitä”, konstaapeli ilmoitti. Callanach seurasi miestä kentän laidalle ja jätti rikospaikkatutkijat pystyttämään telttaa, joka suojaisi rikospaikkaa yli yön. Pariskunta nojasi puunrunkoon, kietoutuneena samaan huopaan, kasvot kyyneleisinä. Nainen tärisi näkyvästi, ja mies lohdutti häntä.

”Merel ja Niek De Vries”, konstaapeli luki muistilehtiöstään. ”Hollantilainen pariskunta, joka on täällä lomalla. He ovat olleet Skotlannissa kymmenen päivää.”

Callanach nyökkäsi ja astui eteenpäin voidakseen keskustella parin kanssa rauhassa.

”Olen rikoskomisario Luc Callanach Skotlannin poliisista”, hän esittäytyi. ”Tiedän, että tämä on järkyttävää ja olen pahoillani siitä, mitä olette joutuneet todistamaan. Olette varmasti jo muutaman kerran selittäneet, mitä näitte, ja teitä pyydetään kertomaan se vielä monta kertaa. Voisitteko kuitenkin kertoa siitä vielä minulle?”

Mies sanoi vaimolleen jotain, mitä Callanach ei ymmärtänyt, mutta nainen kohotti päätään ja henkäisi syvään.

”Vaimoni ei puhu kovin hyvää englantia”, Niek De Vries aloitti, ”mutta hän näki enemmän kuin minä. Minä tulkkaan.”

Merel sanoi nyhkytysten lomassa muutaman lauseen, jotka Niek tulkkasi.

”Hän huomasi miehen vasta, kun tyttö kirkui. Sitten Merel kumartui ravistelemaan miestä käskeäkseen tämän nousta ylös. Mies oli polvillaan, eteenpäin kumartuneena. Me luulimme hänen olevan humalassa tai ehkä sairas. Kun Merel oikaisi selkensä, hänen kätensä olivat veressä. Vielä silloinkin hän sanoi luulleensa, että mies oli ehkä oksentanut niin, että jotain oli revennyt. Vasta kun kaikki astuivat kauemmaksi ja laskimme miehen nurmikolle pitkäkseen, näimme haavan. Aivan kuin hänet olisi leikattu kahtia.” Niek painoi toisen käden silmilleen.

”Ennen kuin mies kaatui, näittekö ketään hänen lähellään, koskettamassa häntä, tunkeutumassa hänen ohitseen? Näyttikö joku kiiruhtavan pois alueelta? Tai osaatteko kuvailla lähellänne seisojia ihmisiä tarkemmin?” Callanach kysyi.

”Ihmiset liikkuvat jatkuvasti”, Niek vastasi, ”ja me katsoimme lavalla esiintyvää bändiä, tiedättehän? Meillä ei ole täällä ystäviä, joten emme oikeastaan katsoneet ihmisiä yleisössä. Kaikki hyppivät, kirkuivat, liikkuivat sinne tänne mennäkseen baaritiskille tai vessaan. Yritimme vain olla ajautumatta erillemme. En edes huomannut edessämme seisovaa miestä ennen kuin hän kaatui.”

”Sanoiko hän mitään?” Callanach kysyi.

Niek käänsi kysymyksen Merelille.

”Merel uskoo, että mies oli jo tajuton tai kuollut, kun hän puhui tälle ensimmäisen kerran. Lisäksi meteli oli liian kova. Hän ei olisi kuullut mitään.”

”Ymmärrän”, Callanach sanoi. ”Konstaapelit vievät teidät poliisiasemalle antamaan kirjallisen lausunnon ja sen jälkeen teidän majapaikkaanne.”

”Et ole britti?” Merel änkytti puhuen ensimmäisen kerran suoraan Callanachille.

”Olen ranskalainen”, Callanach vastasi, ”tai no, puoliksi ranskalainen, puoliksi skotti. Pyydän anteeksi, jos korostustani on vaikea ymmärtää.”

”Le garçon était trop jeune pour mourir.” Poika oli liian nuori kuolemaan, nainen sanoi ranskaksi, vaikka Callanach tajusi kuulevansa sen englanniksi, niin nopeasti hän oli alkanut kääntää mielessään.

Merel De Vries muisti vielä yhden asian. Väkijoukossa oli kajahtanut musiikin yli niin äänekkäs naisen nauru, että Merel oli kuullut sen kumartuessaan auttamaan uhria. Kuvaus naurusta vaikutti Callanachista oudolta. Merelin mukaan se ei ollut iloista vaan pahansuopaa naurua.

**Rockfestivaalin keskellä avustus-
työntekijän vatsa viilletään auki.
Hän kuolee minuuteissa, eikä
kukaan näe syyllistä. Seuraavalla
viikolla alakoulun opettaja löytyy
kuolleen jätteastiasta, omalla
kaulahuivillaan kuristettuna.**

Rikoskomisariot Ava Turner ja Luc Callanach ovat ymmällään, kunnes eri puolilta kaupunkia alkaa löytyä uhreja kuvailevia graffiteja, jotka ovat ilmestyneet ennen murhia. Pian käy selväksi, että tekijä paljastaa seuraavan kohteensa etukäteen. Ja mitä viattomampi uhri, sen parempi...

**Menestyskirjailija Helen Fields tarjoaa
henkeäsalpaavaa jännitystä Chris Carterin
ja Karin Slaughterin hengessä.**

